Markó Ildikó

Rimini

Szénaillatú szellő lengi be a hajnali várost. Minden alszik még, csak a pékségekben meg az állomás környékén észlelni mozgolódást. Útban a gyülekezőhelyre Nóra is félálomban van még, legszivesebben visszafordulna, de vár rá a „játékos, csapatépítő tréning". A buszon mindenki felélénkül. Tizenhárman vannak, négy munkatárs nem tudott velük tartani. Vicces történetek váltják egymást, időnként komolyra fordul a szó, a cég éves költségvetéséről folyik a vita. Zoltán, a főnök, elöl ül, nem Olívia mellett. Úgy tesznek, mintha semmi közük nem volna egymáshoz. Nóra Olívia mellé ül. Az irodában együtt dolgoznak. Olívia csak néhány hónapja kezdett a cégnél, de már jó munkatársi viszony van köztük, talán barátság. A busz sokáig rázkódik, a jó hangulat kitart a repülőtérig. Leadják a csomagokat, és felszállnak a Riminibe tartó charterjáratra. Ahogy megérkeznek, fülledt meleg csapja meg őket, igazi nyári forróság. Olívia és Nóra közös szobában kapnak helyet a hotelben, Zoltán egy szinttel alattuk. Egy óra múlva lemennek az előtérbe, ott a gyülekező.

– Akkor játsszunk? – Olívia gyerekes bájjal mosolyog, illik hozzá.

Zoltán visszamosolyog rá, bólint. Nóra elsápad. Észrevette-e valaki, hogy elsápadt? Nem kellett volna eljönnie. Zoltán kiosztja a nyomtatott programtervezetet. Közös filmrendezés, wellness programok, olasz gasztronómiai játékok, koktélbár-látogatás. Néhányan hangosan felnevetnek, mások kissé kelletlenül, erőltetett mosollyal fogadják a következő két nap eseményeinek tervét. A délután további része szabadprogram. A csapat egyik fele úgy dönt, hogy a híres Piazzale Boscovich felé veszi az irányt. A többiek a Tiberius hidat akarják látni, ők elindulnak az óváros felé. Olívia és Zoltán a strandolókhoz, Nóra a sétára készülőkhöz csatlakozik.

– Mit szólt a párod, hogy így elrabolnak bennünket a hétvégére? – kérdezi tőle egy melírozott hajú nő. Nóra nem emlékszik a nevére, pedig minden nap elmennek egymás mellett az irodaépületben.

– Örült neki. Ő is kicsit kifújhatja magát otthon egyedül – hazudja. Túl régóta van egyedül, nem szeret róla beszélni.

– Ne is mondd! Károly is alig várta, hogy elmenjek otthonról!

Hamar kiderül, hogy a szőke szeret beszélni. Nóra magára ölti a türelmes hallgató szerepét. Csatlakozik hozzájuk egy harmadik kolléga is. Nóra lemarad mellőlük, lefordul az egyik szűk, macskaköves utcára. A tenger erős illatát még itt, a parttól távol is érezni lehet, aromája beitta magát az ódon katedrálisok falaiba. Nóra élvezi az idegen illatokat, hangokat. Végre nem otthon van, a rutinban, a megszokottban. A hangulatos utcákat járva még *őket* is sikerül elfelejtenie. Elkeveredik a Borgo San Giulanóba, ahol a színes falú halászházak nagyrészét felújították, csak néhány omló vakolatú, elfelejtett épületből sejthető, hogy itt korábban szegénynegyed lehetett. A sikátorokban időnként elsuhan egy-egy macska árnyéka, az erkélyekről mintás ruhaneműk lógnak, utcai árusok csalogatják magukhoz mosollyal, pergő, idegen szavakkal a turistákat. Nóra vásárol magának egy szoknyát – itt most épp ilyen a divat –, beül a szatyorral egy kávézó teraszára. Ritkán dohányzik, de most kér egy szálat a szomszéd asztaltól. Kihozzák a kávéját, rágyújt. Megint *ők* jutnak eszébe. Olívia szép nő a maga módján, éppen Zoltán ízlése szerint való. A felesége sokat jár be az irodába, hasonlít Olíviára. Mindkettőnek formás keble, széles csipője és nagy, igéző szeme van. Nóra felsóhajt. Ő, ha tükörbe néz, apró melleket, keskeny csípőt, kicsi, egymáshoz közel ülő szemeket lát. Zoltán egyszer ezt mondta neki:

„Nóra, te egy igazi gyöngyszem vagy. Soha nem válok meg tőled."

Így, ezekkel a szavakkal. Valami ügyesen elvégzett munkáért dicsérte meg, három éve. Akkor szeretett bele. Telefoncsörgés zökkenti ki a töprengésből.

– Hol vagy? Mindenki téged keres. Indulunk a vacsorára, aztán meg a bárba. A piazzalén találtunk egy igen jó helyet! Koktélbár, nagyon menő! – Olívia hangja vidáman cseng, visszataszítóan boldog.

– Én is találtam egy jó kis helyet. De megyek.

Legszívesebben ott maradna az apró kávézó teraszán, a régi halászházak színes melegében, de mennie kell, várja a csapat. A vacsoraasztalnál mindenki a délutáni élményeit meséli. Bort rendelnek, levetkőzik a megszokott formalitást. Átterelődik a szó az egészségügyre, a globális felmelegedésre, a fejlődő technológiára, a családi életre. Fogy az ital, mindenkinek akad hozzáfűznivalója a témákhoz. Az asztaltársaság idővel kisebb csoportokra bomlik. Nóra megtudja, hogy a melírozott hajú nőt Kingának hívják, és most, néhány pohár bor után, már szórakoztatónak találja a csacsogását. Egy szemüveges férfi és egy alacsonyabb, jó kedélyű

nő csatlakozik hozzájuk. Négyesben társalognak, amíg ki nem ürülnek a borosüvegek. Olívia és Zoltán két másik kollégával vitázik valamiről az asztal túlsó végén. Jó kedvük van. Nóra akaratlanul is odapillant. Megállapítja, hogy ők ketten nagyon közel ülnek egymáshoz, túl közel. Nem akar többet inni. Kimegy az erkélyre, megint rágyújt.

– Te nem leszoktál? – Olívia is kilép az erkélyre, tüzet kér.

– Most megkívántam. Ez olyan olaszos, nem?

Elmosolyodik a saját válaszán. Barátnője hangosan felnevet.

– Az biztos! Istenem, micsoda nap! Micsoda gyönyörűség ez a hely!

Olívia beleszív a cigarettába, lassan, hosszan fújja ki a füstöt. Egész lénye mosolyog.

– Egész délután nem csináltam semmit! El tudod te ezt képzelni? Csak szívtam magamba a dévitamint, mint valami szivacs! Nézd, le is sültem! – Lepirult vállát mutatja, aztán kissé elhúzza a melléről a ruhát. – Ezt nézd! Milyen vonalam van, zebra lettem. De hát mégsem vetkőzhetek le a „kollégák" előtt – nevet.

Csak Zoltán előtt, ma este. Vajon elmeséli-e majd a részleteket az irodában? Beavatja a titokba? Ez a gyermekarcú, fiatal, vonzó nő ezen a hétvégén megkapja, amire ő három éve hiába vágyakozik.

– Tudtad, hogy Fellini itt született? – Nóra igyekszik elterelni a gondolatait Olívia szépségéről. Barátnője divatos, kihívóan piros ruhája elegánsan simul a testére. Zoltán biztosan imádja.

– Tényleg? – Olívia próbál érdeklődést színlelni.

– Ezerkilencszázhúszban. Van a városban múzeum a tiszteletére.

– Nem vagyok valami nagy múzeumrajongó.

– Szerintem ezért találta ki Zoltán, hogy filmezzünk holnap.

– Remek ötlet! – Olívia szeme felcsillan a férfi neve hallatán.

Nóra a tengert nézi. Az esti szél lusta hullámokat sodor a homokos part felé. Úgy dönt, nem tart a csapattal a koktélbárba. A feje zúg a sok bortól, aludni akar, álomba merülni, elfelejteni Zoltánt, a saját vágyait. A többiek belevetik magukat a fülledt, mediterrán éjszakába.

Másnap reggel Olívia ágya érintetlen.

A svédasztalos reggelinél gyűrött, de békés arcok mosolyognak egymásra, az éjjel kiitták magukból a józanság terheit. Nóra Kingával beszélget. Szednek a friss zöldségekből, gyümölcsökből, válogatnak a szendvicsek között, leülnek reggelizni. Páran melléjük telepednek. Zoltán

és Olívia még egy óra múlva sem kerülnek elő. Valakinek megcsörren a telefonja. A szemüveges férfi veszi fel a mobilját.

– Olívia eltűnt – jelenti be hangosan. – Zoltán hajnaltól a rendőrségen van.

Az étkező zsongó méhkassá változik. Mindenki kérdez, találgat. Ami eddig Nórát aggasztotta, most egy pillanat alatt irányt vált. Ő is tárcsáz, Olíviát hívja. A telefon kicseng, válasz nem érkezik. Többen úgy döntenek, bemennek Zoltánhoz a rendőrségre. Velük tart ő is. Az őrsön szigorú arcú biztosurak figyelik, ahogy az idegen embertömeg beárad az ajtón. Hangosan, agresszívan, heves kézmozdulatok kíséretében igyekeznek az érkezők tudtára adni, hogy nem indíthatják be korábban a nyomozást.

– Negyvennyolc óra. Ez a törvény – tolmácsol az egyik kolléga.

Zoltán összetörten gubbaszt a patióban, úgy üli körbe a céges munkaerő, mint gyerekek az édesanyjukat, mesemondáskor.

– Mikor láttad utoljára? – kérdi tőle valaki.

– Hajnali kettőkor.

– Egyedül? Férfival? Nővel? A strandon? A táncparketten? A bárpultnál?

– A bárpultnál volt velem. Kimentem a mosdóba, mire visszaértem, már nem volt sehol.

Kiderül, hogy mindenki a szállóban volt már, amikor Olívia eltűnt. Ketten is látták egy idegennel beszélgetni. Részeg volt. Néhányan meg vannak róla győződve, hogy elment valakivel.

– Nem ismerem őt közelről, de van egy stílusa a csajnak – mondja valaki.

– Igaz, de nem hiszem, hogy Zoltánt szó nélkül faképnél hagyta volna – így egy másik.

– Miért, ha részeg?

Ilyen és ehhez hasonló viták zajlanak délutánig, míg mindenki belefárad. A „játékos csapatépítő tréning" zátonyra fut. A csapat nagyrésze még aznap hazautazik. Másnapra csupán négyen maradnak a turistaparadicsomban; Zoltán, Nóra, a szemüveges férfi és a Kinga nevű szőkeség. Várniuk kell hajnalig, csak akkor kezdenek a rendőrök nyomozni. Keveset alszanak, keveset esznek, aggódnak. Másnapra rendőrségi akta lesz Olívia kerek arcából, dús, sötét hajából, nagy, igéző szeméből. Képe megjelenik az újságokban, az esti hírekben. A rendőrségi telefonok készenlétben várják a beérkező hívásokat. Azok nem váratnak

sokáig magukra. „Láttuk a Viale Tripolin!”, „az állomáson szállt vonatra, Grosetto felé ment”, „a Caporigo bárban aludt el az egyik kanapén!”. Egy hét eredménytelen keresés után a két kolléga is hazautazik. Egymásba karolva távoznak. A rendőrség figyelme Zoltánra összpontosul.

– De mégis, hogyan feltételezhetik, hogy én egyáltalán... – A férfi arca izzik a dühtől, a szégyentől, a tehetetlenségtől.

– Nem feltételezünk semmit. Ez egy általános kihallgatás, ha együttműködik és válaszol a kérdéseinkre, hazamehet.

Újabb kérdések. Zoltán válaszolgat, a nap végén hazaengedik. Mire a szállodába ér, szeme alatt karikák, kócos, zsíros haja a fejbőrére tapad, tekintete üres. Hamar elszalad egy újabb hét. Nóra a kétágyas szobában ül az ágyon, egyedül érzi magát, fáradt. Neki is haza kellene utaznia. Ez nem az ő ügye. De ha nem az övé, akkor kié? Zoltáné? Hol van Olívia családja? Miért nincsenek még itt, aggódva, sírva az eltűnt lányuk után.

– Nincs senkije.

Zoltán újabb whiskyt rendel magának. Este van, a teraszon ülnek, Nóra cigarettázik. Az eléjük táruló festői tájkép mintha gúnyt űzne a nyomorúságos hangulatból, amibe Olívia eltűnése óta süppedtek. Az óceán, a homokos part, az esti homályban eltévedt napernyők, egy sziklacsoport a távolban…

– Ezt ő mondta neked?

– A nagyanyjánál nőtt fel, aki elhunyt egy éve – bólint Zoltán.

Csendben várják, hogy elkábítsa őket az ital. Újabbat és újabbat rendelnek. Nóra érzi, hogy a fejébe száll a gin.

– A feleséged nem aggódik miattad? – Nem akarta, a kérdés mégis kibukott belőle. Elpirul, elnéz a kikötők felé. – Bocs, buta kérdés volt. – Nevetni próbál.

A férfi nézi.

– Fontos ez neked? Hogy aggódik-e?

Nóra szinte észrevétlenül megrázza a fejét. Továbbra is a hajókat kémleli. Érzi a férfi tekintetét a nyaka hajlatában. Zoltán közelebb hajol hozzá. Arcszeszének erős, émelyítő illata van. Nóra szíve szaporán ver, tenyere izzadni kezd. Nem emlékszik rá, mikor volt férfival utoljára. Felerősödik a szél, bezúdul a teraszra. Zoltán lassan felemeli a kezét, kisimítja Nóra haját a nyaka hajlatából. Nóra feléje fordul. A férfi keze a következő pillanatban mindenütt ott van a női testen. Falja a csókjával. Nóra hagyja, hogy ölelje, simítsa, markolja. Nem bánja, hogy ő csak egy

elmaradt éjszaka pótléka lesz. Mire felérnek a férfi szobájába, odakint feltámad a vihar. Éles csattanások hasítják ketté a mennydörgéseket, özönvízként ömlik az eső, a tenger megvadultan dobálja hullámait. A szakadatlanul morajló ég alatt a két egymásba fonódó test árnyéka hullámzik a hotelszoba vékony függönyén. Az eső hajnalig szakad.

Hangos dörömbölés. Az ajtóban két rendőr áll. Megtalálták Olíviát.

– Hol?

Önként ment el. Most sincs a városban. Miután meglátta a tévében a fényképét, felhívta a rendőrséget. Nem szándékozik ismét felvenni a kapcsolatot a társasággal.

– Önként? – Zoltán nem tudja, sírjon vagy nevessen. – Önként?

A rendőrök sietnek. Írják alá a papírokat, az ügyet lezárják. Nóra és Zoltán összecsomagolnak, taxit fognak, nem beszélnek az éjszakáról. Zoltán a reptéren a laptopjába bújva igyekszik felvenni a lépést az elszámolásokkal, céges ügyekkel. Végeláthatatlan e-mail-áradat, nem fogadott hívás, üzenet. A céget irányítani kell. Nóra sem próbál beszélgetni. Hozott könyvet, abba temetkezik. Mégse tudja kiverni a fejéből Olíviát. Miért ment el? Aztán eszébe jut az éjszaka, a szoba, a vihar, és Zoltán arcszeszének illata. A férfi most idegenként ül mellette. Nóra is igyekszik közömbösnek tűnni.

Megrezzen a telefon a zsebében, új üzenet.

"Ne aggódj miattam. Jól vagyok. Egy régi barátomnál lakom Grosettóban. Ne haragudj, hogy szó nélkül leléptem. Aznap éjjel Zoltán nagyon berúgott. Ronda, beteges dolgokkal jött, a hányinger kerülgetett. Nem akarom többé látni. Gyerekesnek gondolsz most, tudom. Majd hazamegyek, ismét újrakezdem, máshol, talán. Nem tudom meddig maradok. Írj bármikor. Szeretettel, Olívia"

Nóra visszateszi a telefont a táskájába. Nézi az ölében fekvő könyvet, összemosódnak a lapokon a betűk. A gép végre megérkezik, felszállnak. Zoltán egész úton dolgozik, ő pedig bámulja az alattuk elterülő, végtelennek látszó felhőtakarót. Landolás, hazaérkezés. A parkolóban Zoltán hivatali gesztussal nyújt kezet. Nóra elsétál a taxik felé. Soha többé nem megy vissza az irodaházba.